

Чрез Административен съд Варна (АдСВ)
адм. дело № 2644 от 2016г., XXXII състав
До Върховния административен съд,

ОТГОВОР

от Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията - СОПА
Седалище: гр.Варна, ЕИК по БУЛСТАТ 176143308, чрез председателя Юлиан Чолаков
Адрес: бул. „Владислав Варненчик“ № 133, бл.40, вх.А, ап.43, Варна 9004
Чрез адв. Александър Асенов, член на АК Варна

СРЕЩУ касационна жалба, подадена от Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“,
чрез процесуалния му представител, срещу Решение №395/08.03.2017г. по
адм.дело.№ 2644/2016 г. на АдСВ, XXXII-състав

Уважаеми Върховни административни съдии,

I. В така подадената касационна жалба не се съдържат релевантни аргументи, свързани с касационното обжалване, а по същество се преповтарят единствено мотивите, изложени в обжалваното Решение 03-РД/2468 от 22.08.2016г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ за отказ по заявление по ЗДОИ вх.№ 06-2-001-6300/28 от 11.08.2016г. относно поисканата обществена информация.

Постановеното Решение №395 от 08.03.2017г. по адм.дело №2644 от 2016 г. на АдСВ, XXXII състав е правилно и законосъобразно, като при неговото постановяване съдът е разгледал детайлно всички аспекти на проблема, като е отчел и анализирал релевантните фактически и правни обстоятелства.

Несъстоятелни са аргументите на касатора относно мотивирането на съдебното решение. Както съдът е отбелязал, а и изрично е посочено в отказа на административния орган (АО), че последният се придържал стриктно към Наредба № 29/11.08.2008 г. и към Регламент 1698 /2005г., които актове съдържали специален ред за предоставяне и разпространяване на такава информация. Непонятна е обструкцията на касационния жалбоподател, че съдът се е позовал на това изявление на АО.

Съдът правилно е отбелязал в тази връзка, че нито наредбата, нито цитираният Регламент № 1698/2005 г. съдържат норми, регламентиращи процедури по предоставяне на достъп до информация, а предмет на регулация са свършено различни правоотношения, в случая по приложението на чл.87 и чл.88 от Договора за създаване на Европейската общност.

Нещо повече. Видно е от въпросите и по-специално по т.1 и т.2 от заявлението, че се визират процедури и документи и извън обхвата на тези нормативни актове, поради което няма начин исканата информация да се съдържа в тях. Още по-малко - „изцяло и подробно“, както се твърди в жалбата.

II. По отношение на вида на исканата информация, последната е обществена по характера си и се съхранява от ответника, за което последният и не възразява, но за пореден път повдига въпроса доколко тази информация била официална или служебна.

Информацията е обществена по смисъла на чл.2 от ЗДОИ, тъй като е свързана с обществения живот в Република България и дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти, а именно за това по какъв начин се осъществява реализирането на проектите и извършваните във връзка с тях строителни дейности по мярка № 312 на Програмата за развитие на селските райони 2007-2013.

Относно цитираните разпоредби на чл.11а ал.2 от ЗПЗП и глава V на въпросната Наредба №29, то последните не изключват приложението на ЗДОИ, а още по-малко ограничават органа при предоставяне на информацията или предвиждат специален ред за предоставяне на информацията. Тези разпоредби единствено регламентируют изричното задължение на органа да осигурява прозрачност и публичност, като публикува минималното съдържание, свързано с конкретния проект. Това в никой случай не може да се тълкува, че

е максималният обем на информацията, която органът трябва да предостави, в какъвто смисъл очевидно е тълкуването на самия орган.

Ние самите в рамките на процеса сме изтъквали нееднократно, че данните за наличието на този проект са публикувани на официалната интернет страница на ДФ „Земеделие“ - <http://www.dfz.bg/>, в разделите „Одобрени проекти по ПРСР 2007-2013 към 31.12.2016г.“ и „Списък с изградените къщи за гости по мерки 311 и 312 от ПРСР 2007-2013“, находящи се в левия вертикален бар, на началната страница.

Видно е в същото време, че всички въпроси в заявлението касаят информация, която е извън изрично предвиденото минимално съдържание, при което е несъстоятелно органът да оправдава своя отказ с това, че бил публикувал онова, което и без друго нормативно е длъжен да публикува.

III. Друг аргумент, който константно се преповтаря от касатора (специално по отношение на т.3 и т.4 от заявлението) е, че поисканата информация за строителната документация не била обществена, респективно била служебна (!) такава.

Това, че информацията е служебна, не изключва нейния обществен характер, тъй като обществената информация е именно официална и служебна и това не възпрепятства нейното предоставяне, а още повече сам органът признава, че разполага с тази информация.

По никакъв начин не е коментирано наличието на надделяващ обществен интерес и обстоятелството, че самият бенефициент по проекта е задължен субект по смисъла на чл.3 ал.2 т.2 от ЗДОИ.

Действително информацията е свързана с конкретен проект, но безспорно дейностите по реализирането на този проект са свързани, както с действията на бенефициента, така и на задължения орган. Същественото е, че проектът е реализиран със средства от Програмата за развитие на селските райони /ПРСР/ по мярка 312, а именно по проект с ид.№11/312/02347, като от ДФ „Земеделие“ са разплатени средства в размер на 391 160 лв. съгласно договор от 21.06.2012 г.

Начинът и целта, с която се реализират нормативно определените правомощия от държавните органи, са съществени елементи от тяхната дейност, поради което исканата информация е необходима за съставянето на собствено мнение от заявителите на обществена информация, включително и по отделни проекти.

Съображението, че исканата информация била в голям обем не кореспондира с възражението, че същата била само по един проект. Каква би била тогава позицията на АО, ако се поиска информация във връзка с прегледа на всички проекти по въпросната мярка 312 от ПРСР?

Важно е в случая да се отбележи, че търсената информация е при хипотезата на надделяващия обществен интерес по смисъла на §1 т.6 от ЗДОИ, тъй като предоставянето ѝ ще доведе до повишаване на прозрачността и отчетността на органа при финансирането и реализирането на проекти със средства на Европейските фондове.

Явно е, че органът по всякакъв начин се опитва да игнорира този въпрос, като не само не го коментира, но и изобщо не го споменава - дори и в касационната жалба.

Опровергаването на презумпцията за наличието на надделяващ обществен интерес съгласно закона, обосновано специално в заявлението с целяното повишаване на прозрачността на задължения по ЗДОИ субект с оглед разкриването на корупционни и други незаконосъобразни практики при оползотворяването на обществени и европейски средства, е изцяло в тежест на доказване на самия задължен субект и следва да се мотивира писмено, което очевидно не е направено.

В същото време съдът, в своето решение съвсем правилно е отчел, че „налице е безспорно надделяващ обществен интерес, тъй като се касае за особени обществени отношения - данните, до които се търси достъп са свързани с особено чувствителни процеси в обществения живот и то в сфера, свързана с разходване на публични финансови средства, която буди традиционно висок обществен интерес, и като е така неминуемо в тях се съдържа обществена информация“.

IV. Видно е също, че касаторът изоставя тезата си, застъпена в решението за отказ че, поисканата обществена информация била формулирана прекалено общо и неясно (не се коментира защо не е поискано уточняване по чл.29 ал.1 от ЗДОИ).

Явно органът вече е разбрал каква е исканата информация, по специално по т.3 и 4 от заявлението, но сега се акцентира върху това, че информацията няма самостоятелен характер и била подготвителна за крайните актове, като достъпът до тези актове също е отказан?! Подобно твърдение се прави без подкрепящи аргументи, но би могло да се тълкува като скрито позоваване на приложението на чл.13 ал.2 от ЗДОИ, затова следва да се вземе отношение и по него.

Независимо от това, че позоваването е направено едва пред касационната инстанция и то не изрично, следва да се отбележи, че нормата на чл.13 ал.2 от ЗДОИ не може да намери никакво приложение в случая, най-малкото доколкото се опровергава от наличието на възпрепятстващите предпоставки на ал.3 и ал.4 на същия член.

Видно е от датата на проекта, че за документите е изтекъл предвиденият в закона 2 годишен срок, а и както се посочи по-горе, е налице надделяващ обществен интерес, поради което и в двата случая такъв аргумент на касатора е несъстоятелен.

По другите две точки от заявлението – т.5 и т.6 касаторът не е привел никакви аргументи, от което може да се направи обосноваият извод, че съдебното решение не се обжалва в тази част.

Напълно резонно съдът е привел в аргументацията си ключовото Решение № 7/1996 г. по к. д. № 1 от 1996 г. на Конституционния съд, което е рамково относно правото на достъп до обществена информация. Възражението на органа, че то не можело да бъде мотив изглежда несериозно и още повече заедно с твърдението, че органът не отричал правото на достъп до обществена информация. Съвсем очевидно е, че поне в конкретния случай, АО е отрекъл напълно това право на заявителя, след като е постановил изричен отказ по всички точки от заявлението.

Касаторът не е съгласен и с това, че в своето решение съдът е отбелязал, че: „при постановяване на обжалвания отказ АО се задоволил единствено да цитира по негова преценка в диспозитива на постановеното решение конкретни норми от ЗДОИ, но без да ги обвърже с конкретни факти и обстоятелства, подходил твърде формалистично.“ Не е ясно как по друг начин могат да бъдат характеризирани подходите на АО при формирането на неговия изричен отказ. На конкретните въпроси в заявлението, той е отговорил единствено с лаконично позоваване на законови разпоредби, без да ги обвърже с реални мотиви, като формализмът и лаконичността на самия отказ, водят до едни изцяло бланкетни мотиви.

Степента на бланкетност на отказа действително може да се приравни на липса на мотиви, поради което и съдът съвсем закономерно е отбелязал, че се дължи мотивирано писмено произнасяне. Видно е от последващата аргументация, че съдът приема, че произнасянето е формално писмено, но не и мотивирано, доколкото са налице бланкетните мотиви на самия отказ.

От органа е пренебрегнат изцяло предвиденият тест, при който законът вменява на задължените субекти да извършват винаги преценка относно възможността за предоставяне на частичен достъп до наличната обществена информация (така чл.31 ал.4 и чл.37 ал.2 от ЗДОИ). Липсва каквато и да е мотивировка по важни аспекти на самото заявление, като например наличието на надделяващ обществен интерес и евентуалното предоставяне на частичен достъп след заличаване на чувствителни лични данни, както е поискано специално в самото заявление.

С оглед посочените по-горе съображения, МОЛЯ да оставите в сила първоинстанционното Решение №395 от 08.03.2017г. по адм.дело №2644 от 2016 г. на АдСВ, ХХХІІ състав като правилно и законосъобразно, като изцяло оставите без уважение касационната жалба на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, подадена чрез процесуалния му представител. Моля да се присъдят направените от доверителя ми разноски пред касационната инстанция.

Гр. Варна, 13.04.2017г.

С уважение: /адв. Ал. Асенов/